

Loppuraportti Helsingin Sanomain Säätiölle
Toimittajastipendi, University of California Berkeley, 2012–2013
Veera Luoma-aho

Opiskelin vuoden journalismia UC Berkeleyssä Kaliforniassa. Vuosi oli monella tavalla käänteentekevä: opin valtavasti uutta journalismista sekä bisneksenä että ammattina. Opin käytännön taitoja ja kokonaan uusia tapoja ajatella.

Berkeleyssä journalismia opiskellaan kahden vuoden maisteriohjelmassa. Me visiting scholarit opiskelemme vuoden ja saamme osallistua ensimmäisen ja toisen vuosikurssien luennoille riippuen siitä, mitä itse haluamme ja mitä professorit sallivat. Kaikille kursseille, kuten kalliille dokumentti- ja tai videoeditointikursseille visiting scholarien ei ole helppoa päästä, koska niihin eivät saa osallistua kaikki perusopiskelijatkaan. Itselläni ei kuitenkaan ollut ongelmia: sain osallistua juuri niille kursseille, joille halusinkin.

Berkeley on tunnettu etenkin multimediapainotuksestaan. Itse en alunperin suunnitellut keskittyväni multimediaan, mutta innostavan opetuksen, etenkin Emmy-palkitun valokuvajournalisti Richard “Koci” Hernandezin ansiosta yllätin itsenikin innostumalla multimediasta.

Vuosi alkoi viikon mittaisella intensiivisellä multimedia bootcampilla, jonka aikana kuvasimme ryhmissä valokuvaa ja videota ja harjoittelimme editointia. Viikon lopussa katsoimme yhdessä, mitä kukin ryhmä oli saanut aikaan. Itse opettelin muun muassa tekemään videoeditointiohjelmalla valokuvista ja äänestä audio slideshow’n.

Syksyllä kävin viidellä kurssilla, mikä olikin ehdoton yläraja – kurssit olivat niin työllistäviä, että viisi kurssia tuntui marraskuussa turhan kunnianhimoiselta tavoitteelta. Etenkin, kun multimedian bootcamp jatkui muiden kurssien lisäksi viikottaisena kaksituntisena web skills -kurssina. Muut kurssini käsittelivät narratiivista journalismia, tutkivaa journalismia, web designia ja valokuvaamista. Lisäksi kävin vastuuprofessorimme Alan Mutterin luennolla “What Every Journalist Needs to Know”, joka käsitteli alan taloudellisen perustan muutoksia ja tulevaisuutta.

Keväällä jatkoin multimedian opiskelua. Aluksi ajattelin, että kevään kurssit eivät mitenkään voi olla yhtä hyviä kuin syksyllä käymäni, eivätkä ne otsikoiden perusteella vaikuttaneetkaan yhtä kiehtovilta. Olin väärässä. Yksi kursseistani oli “online news packages”, jossa teimme featurea verkkoon. Toisella kurssilla opiskelin dokumentin historiaa, jossa katsoimme useita dokumentteja viikossa ja keskustelimme niistä. Koska esimerkkielokuvamme käsittelivät usein lähiseutua tai Yhdysvaltain historiaa, opin valtavasti paitsi dokumenttien teosta, myös aiheista, joita ne käsittelivät. Muun muassa amerikkalainen kansalaisoikeusliike tuli tutuksi yli kymmenen niitä käsittelevän dokumenttielokuvan ja niiden analyysin kautta.

Ehkä koko vuoden lempikurssini oli nimeltään Catastrophe, Conflict, Scandal: Long Form and the Decoding of Reality. Sitä veti professori ja palkittu journalisti Mark Danner. Päädyin kurssille puolivahingossa, kuten ryhmästämme melkein kaikki. Kurssista tuli meille kaikille valtavan tärkeä. Luimme joka viikko vähintään yhden non fiction -klassikon Daniel Defoesta George Orwelliin ja Janet Malcolmiin, lisäksi artikkeleita ja välillä ylimääräisiäkin kirjoja. En ole koskaan kokenut oman ajatteluni kehittyvän samalla tavalla ja yhtä nopeasti kuin äärimmäisen vaativan ja älykkään professorin ohjauksessa. Ryhmässämme oli harvinainen dynamiikka: yksi opiskelijoista oli Kashmirista, yksi Pakistanista, yksi palestiinalaistautaisesta perheestä Ohiota, yksi oli intialainen visiting scholar, kaksi ympäri maailmaa asunutta nuorta amerikkalaista ihmisoikeusjuristia... Melkein koko ryhmä tuli kevään loppuun käymään luonani, koska keskustelut olivat muokanneet meistä omalaatuisella tavalla läheisen jengin.

Kurssien lisäksi Alan Mutter veti meille visiting scholareille viikottaisen tunnin, jossa keskustelimme omien maidenme mediasta ja vuoteemme liittyvistä käytännön kysymyksistä. Olin ryhmämme ainoa nainen ja ainoa eurooppalainen: muut olivat Kiinasta, Intiasta ja Arabiemiraateista. Se avasi itselleni uudenlaisia tapoja katsoa maailmaa – vaikka välillä tuntuikin siltä, että meillä toimittajilla oli parempi yhteys toisiimme kuin omien maittemme kaikkiin ihmisryhmiin. Ryhmämme oli ehkä harvinaisen kiinnostunut politiikasta, samoin kuin ohjaajamme Mutter, joten valtaosa visiting scholarien yhteisistä tunteista meni keskustellessa amerikkalaisen tai globaalin politiikan käännteistä ja seuratussa Yhdysvaltain presidentinvaaleja. Ymmärrän nyt huomattavasti entistä syvällisemmin mutkikasta amerikkalaista poliittista järjestelmää, vaikka olenkin valmistunut maisteriksi kansainvälisestä politiikasta ja opiskellut aihetta aiemmin.

Vuosi visiting scholarina Berkeleyssä oli erittäin onnistunut, elämäni parhaita. Yksi osa vuotta oli ympäröivä Kalifornia. Päätimme keskittyä siihen, ja matkustimme sen vuoden aikana läpikotaisin. Oli kiehtovaa katsoa maailmaa vuosi Yhdysvaltain länsirannikon näkökulmasta, Piilaakson kinalosta. Se jätti ehkä yhtä pysyvän jäljen kuin opiskelu.

Kiitän Helsingin Sanomain Säätiötä lämpimästi tästä ainutlaatuisesta mahdollisuudesta, ja olen iloinen, että olen voinut myös kannustaa monia kollegoitani hakemaan stipendejä ja lähtemään.

Helsingissä 1.10.2013
Veera Luoma-aho